

Người Bạn Tên Ali

Lúc lên 10 tuổi, tôi thường có những cơn ác mộng rất là hãi hùng về một người con trai khoảng 15 tuổi. Những cơn ác mộng này lúc nào cũng giống như nhau. Tôi mơ thấy có một người con trai đang ngồi im lặng trong phòng, bỗng dưng anh ta giật mình nhảy xuống giường nhìn dáo dác mặc dù không có chuyện gì xảy ra. Rồi anh ra khỏi phòng đi xuống một hành lang dài để tới căn phòng khác ở cuối cùng; căn phòng này lúc nào cũng tối tăm không có ánh đèn. Khi vào phòng anh ta mở đèn lên và thấy trên giường, tôi nghĩ là cha mẹ của anh ta, họ đã chết. Máu me vấy đầy khắp nơi trên tấm ra trải giường màu trắng. Sau khi thấy cảnh này anh ta chạy xuống nhà bếp khóc lóc. Ngoài ra, tôi còn thấy anh ta lấy một con dao cắt đứt gân máu ở cánh tay của mình. Đến lúc đó tôi thường giựt mình tỉnh dậy la khóc um sùm. Đã 5 năm trôi qua, đôi lúc tôi cũng còn mơ thấy cơn ác mộng này nhưng nó không làm tôi sợ nhiều như lúc còn nhỏ, có lẽ đã quen rồi. Nhưng khoảng 7 hay 8 tháng về trước, tôi lại mơ thấy cơn ác mộng này nữa nhưng lần này nó đã ám ảnh tôi nhiều hơn ... Tôi có một người bạn thân tên là Eli. Bạn ấy là một người con trai rất tốt, nhưng tôi lấy làm lạ là sao Eli không có một người bạn nào khác ngoài tôi ra. Khi tôi hỏi những người bạn khác về Eli thì các bạn của tôi đều nói rằng họ không bao giờ gặp hay quen biết với bạn ấy. Mặc dù không ai biết đến Eli, tôi cũng không thắc mắc nhiều mà chỉ nghĩ rằng có lẽ bạn ấy mắc cỡ nên không có giao thiệp nhiều.

Rồi một đêm tôi và một người bạn tên Mandy rủ nhau chơi cầu cơ vì ở nhà không có ai, ba mẹ của tôi đã đi vắng, dịp này mà chơi cầu cơ thì thật là tuyệt nên Mandy đồng ý ngay. Tôi vội lấy cái bàn cầu cơ đã tìm được trên gác vào sáng nay ra, rồi dẫn Mandy vào phòng mình. Chúng tôi đốt 3 cây nến trắng cùng với một cây nhang, sau khi đọc thần chú xong cái đồng tiền từ từ chuyển động; lúc đó chúng tôi lấy làm thích thú vì tìm được một vong linh để chơi rồi. Nhưng đến khi tôi hỏi vong linh tên gì thì nó đánh vần là E-L-I. Ô thật là hay quá, mình đang nói chuyện với vong linh cùng tên với bạn thân của mình, tôi nghĩ vậy. Lúc đó Mandy mới hỏi tiếp vong linh bao nhiêu tuổi thì nó chạy đến số 1 và 5. Tới lúc này tôi cảm thấy có một chút kỳ lạ vì Eli bạn thân của tôi cũng 15 tuổi. Tôi liền hỏi tiếp: "Tại sao vong linh chết?" Nó im lặng vài giây ... rồi một làn gió nhẹ thổi qua năm cây nến đều bị tắt, cả căn phòng trở nên lạnh ngắt; lạnh đến nỗi run luôn. Vào lúc này tôi cảm giác được ngoài chúng tôi ra còn có sự hiện diện của một người thứ ba nữa. Tôi và Mandy vội tránh xa bàn cầu cơ rồi ngồi sát bên nhau trong một góc giường vừa lúc cái bàn cầu cơ bị hất ra khỏi giường và đập "Rầm" vào tường. Chúng tôi thấy cảnh tượng như vậy nên sợ và cùng nhau la lên, nhưng đâu có ai nghe. Sau đó tôi cảm giác như có cái gì đó đang nắm tay tôi và diu tôi đứng lên. Mandy lúc này sợ quá nên khóc. Còn tôi thì không sợ, tôi cảm thấy có gì lạnh lạnh trên mặt như là có người đang hôn mình vậy. Tôi còn cảm thấy rằng có cái gì vô hình đang bao bọc và ôm ấp tôi, nhưng tôi không biết tại sao mình lại không sợ. Rồi sau đó tôi và Mandy chìm vào trong giấc ngủ lúc nào cũng không hay.

Đến sáng hôm sau, hai chúng tôi thức dậy nhưng không đưa nào bàn thảo về chuyện đã xảy ra đêm hôm trước. Trưa ngày hôm đó, tôi gọi điện thoại cho Eli để kể về những sự việc lạ lùng đã xảy ra vào tối hôm qua, nhưng không ai bắt điện thoại nên tôi đành đi bộ đến nhà bạn ấy. Eli sống trong một căn nhà thật là lớn nhưng hơi cũ kỹ một chút, xung quanh nhà thì rất là đẹp nhưng tôi chưa bao giờ được vào bên trong cho nên không biết bên trong trang trí ra sao có đẹp như là ở ngoài không. Lạ quá, khi tôi đến đứng trước nhà của Eli tôi thấy căn nhà của bạn ấy hoang vắng tiêu điều hình như đã lâu rồi không có người ở, mới vài ngày trước lúc nào tôi cũng thấy sân ngoài rất sạch sẽ mà bây giờ cỏ mọc lên um tùm không ai cắt, căn nhà thì tróc sơn nhiều nơi, cửa sổ thì siêu vẹo có nhiều lần rạn nứt trên kiếng. Căn nhà này cách đây mấy ngày tôi đến nó còn đẹp đẽ mà sao giờ đây nó lại tồi tàn đến như vậy!

Tôi đi đến gõ nhẹ vào cánh cửa nhưng không nghe ai lên tiếng. Tôi bấm chuông cũng không thấy ai trả lời. Tôi bắt đầu thấy hồi hộp và đứng đó khoảng vài phút rồi suy nghĩ: "Đây là cơ hội cho mình vào nhà để nhìn ngắm bên trong". Lúc trước tôi thường hay thắc mắc tại sao Eli lại không muốn mời mình vào nhà của bạn ấy, nhưng hôm nay cơ hội đã đến. Tôi cầm cái nắm cửa từ từ vặn thử và trước sự ngạc nhiên của tôi cửa không có khóa. Tôi bước vào bên trong thấy tất cả bàn ghế đồ đạc trong nhà đều được phủ bằng những tấm vải màu trắng. Đi xem xét lòng vòng trong phòng khách tôi không thấy có gì lạ, bàn ghế vẫn

còn y nguyên không hư hại gì. Sau đó tôi đi vào nhà bếp. Khi vào nhà bếp tôi thấy sao mà quen thuộc quá. Đi tới đi lui xem xét trong nhà bếp tôi cũng không thấy có gì khác lạ đến khi tôi mở các cửa tủ trong nhà bếp ra trước sự ngạc nhiên của tôi các tủ này lại trống trơn, chứng tỏ nhà này đã bỏ hoang từ lâu lắm rồi. Tôi lần đến cái bồn rửa chén, sao cảnh vật ở đây thấy quen quá như là mình đã sống trong căn nhà này rồi vậy. Lúc đó, tôi dõi mắt nhìn cái bàn bên cạnh bồn rửa chén tôi thấy có một đốm đen gì đó; khi lại gần thì thấy đó là một vũng máu đã khô. Lúc này, không biết cái gì đã thúc giục tôi phải lên trên lầu.

Rồi tôi chạy nhanh lên lầu. Khi lên trên lầu, tôi thấy có mùi cánh cửa, tức là có mùi phòng ngủ, như là có cái gì lôi kéo tôi đi thẳng đến cái phòng cuối cùng ở phía bên phải. Khi đến gần cái phòng này, tôi thấy không khí ở đây lạnh buốt, và tôi cảm giác được sự hiện diện của một người nào đó (vô hình) đang ở đây với tôi, cái cảm giác thân quen giống như đêm hôm trước.

Tôi vội bước vào phòng. Nhìn chung quanh quá quen thuộc, lúc đó tôi mới biết rằng mình đã thấy nó trong giấc mơ. Tôi đảo mắt nhìn trên cái bàn nằm cạnh giường, tôi thấy có hai tấm hình đang nằm trên đó, một cái được bỏ trong khung úp xuống còn cái kia đang nằm ngửa. Tôi đi đến cầm cái khung hình lên, thấy trong tấm ảnh có ba người, một người đàn ông, một người đàn bà và một người con trai. Người con trai này không ai khác chính là Eli, cũng là người con trai mà tôi thường thấy trong giấc mơ. Còn tấm hình thứ hai là tấm hình của tôi. Tôi nhớ ra rồi khi chụp tấm hình này có Eli chụp chung với tôi nữa, nhưng nó không có hiện ra trong tấm ảnh này. Trong phòng lúc đó chỉ có một mình tôi nhưng tôi không cảm thấy sợ sệt mà còn thấy an toàn nữa. Bây giờ tôi mới hiểu rõ vì sao Eli không cho tôi vào nhà bạn ấy và tôi cũng hiểu vì sao không có ai biết đến anh ta.

Vài ngày sau, tôi đến thư viện gần nhà kiếm những tờ báo cũ để tìm hiểu thêm về gia đình của Eli cũng như những chuyện đã xảy ra trong gia đình của bạn ấy. Cuối cùng tôi tìm được một tờ báo, trang đầu ghi: "Gia Đình Ba Người Đều Bị Chết". Gia đình họ Adams, John, Lily, và Eli, chết tại nhà vào ngày 13 tháng Giêng năm 1964. Hai vợ chồng John 38 và Lily 35 bị giết chết trên giường còn con của họ Eli 15 tuổi thì tự sát trong nhà bếp ... tự cắt gân máu tay." Tôi đọc và đọc từng chi tiết nói về kẻ giết người đã bị bắt và bị ở tù chung thân. Tôi không có để ý gì nhiều về tên sát nhân này, tôi chỉ nghĩ đến Eli, tại sao chỉ có một mình tôi là thấy anh ta mà thôi. Có thể tôi không bao giờ tìm được câu trả lời.

Từ đó tôi không còn gặp hay thấy Eli nữa, nhưng tôi biết rằng bạn ấy lúc nào cũng ở cạnh tôi.

*** Vài ngày sau khi đăng chuyện này, vào đêm hôm qua, đang nằm trên giường, tôi cảm thấy căn phòng lạnh lạnh và có cảm giác rất là quen thuộc. Tôi lập tức biết là ai liền. Tôi khẽ gọi "Eli, phải không?" Ngay lúc đó tôi thấy một hình thể mờ mờ trong góc phòng. Đúng rồi, bạn ấy kia. Bạn ấy gật đầu và còn mỉm cười với tôi nữa. Bạn ấy không giống như lúc trước khi tôi tìm ra "bí mật" của bạn ấy. Bạn ấy bây giờ hầu như là tôi có thể nhìn xuyên qua thân thể của bạn ấy vậy. Tôi từ từ ngồi xuống giường và chăm chú nhìn bạn ấy rồi hỏi: "Bạn có muốn gì không?"

Bạn ấy đi, không phải hình như là "lướt" tới bên giường của tôi, ngồi xuống bên cạnh tôi rồi lấy bàn tay đặt lên mặt tôi. Đôi bàn tay lạnh ngắt. Rồi tôi chợt thấy cái gì giống như là một giọt nước mắt chảy xuống má của bạn ấy, lấp lánh như một ngôi sao khi rơi trên tấm trải giường. Trong một vài phút giây, chúng tôi ngồi im lặng trong bóng tối. Tôi có thể đoán được có chuyện gì đó đang xảy ra, nhưng tôi không biết được là chuyện gì. Tôi bắt đầu lo nên hỏi: "Chuyện gì vậy?" Eli không trả lời. Tôi bắt đầu khóc và cảm thấy bối rối khi ngồi đây với một con ma gặp phải vấn đề khó khăn mà mình không thể giải quyết được. Rồi tôi nghe như tiếng thì thầm: "Sao bạn thấy tôi?" Tôi cười rồi lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết nữa." Liền sau đó, tôi cảm thấy như có sự hiện diện nào đó đang đến với chúng tôi. Tôi không biết sự việc gì đang diễn ra nhưng lúc đó cả căn phòng đều tràn đầy ánh sáng màu trắng. Tôi nhìn đôi mắt màu xanh nhạt của Eli. Trông bạn ấy rất buồn. Rồi bạn ấy nói với tôi lời cuối cùng: "Tôi mong rằng có thể được ở lại. Tôi thương anh", nói xong bạn ấy hôn lên mặt tôi. Tôi vội hỏi: "Anh đi đâu?" Bạn ấy không trả lời mà chỉ mỉm cười. Sau đó bạn ấy vừa nói vừa từ từ biến mất: "Tôi luôn luôn ở bên anh."

Từ đêm hôm qua cho tới nay tôi rất rối bấn khoăn vì không biết Eli đã "qua thế giới bên kia" hay đã biến mất vào hư vô. Tôi ước rằng mình có thể biết ...